

Peter Pan 2

Prințul fermecat 6

Frumoasa adormită 10

Mica Sirenă 14

Regele Midas și atingerea de aur ...18

Fetița cu chibrituri 22

Aventurile lui Sinbad 26

Cizmarul și spiridușii 30

PETER PAN

Peter Pan era un băiețel cu totul și cu totul deosebit, care trăia într-un ținut fermecat, numit Țara de Nicăieri. Nu înainta niciodată în vârstă și, ceea ce era și mai și, putea să zboare! O zână mititică, adică o zânișoară pe nume Clopoțica, era cea mai bună prietenă a băiețelului. Se distrau de minune împreună, dar Peter își dorea un prieten care să-i citească și lui povești înainte de culcare. Așa că, într-o bună zi, zburând până la Londra, intră în odaia

unei fetițe pe nume Wendy Darling. Peter presăra o pulbere fermecată asupra fetiței și asupra fraților ei, pentru a căpăta cu toții puterea de a zbura alături de el în Țara de Nicăieri.

Wendy și frații ei fură nespuse de fericiți și, curând, zăriră din zbor junglele cele verzi și munții cei semeți din Țara de Nicăieri. Iar Wendy le văzu chiar și pe sirenele care-și aveau sălașul în Laguna Albastră. Peter întinse mâna, arătându-le copiilor o înfricoșătoare corabie de piraiți.

– Aceea e corabia dușmanului meu, căpitanul Hook, le spuse el.

Odinioară, într-o luptă sângeroasă, Peter îi tăiașe căpitanului Hook brațul stâng și-l aruncase între fălcile unui crocodil. Iar acum, crocodilul nu urmărea altceva decât să înfulece și restul trupului lui Hook!

Căpitanul Hook îi purta lui Peter o ură nemărginită și tare ar fi vrut ca băiatul să o sfârșească între fălcile crocodilului și nicidecum el! Așa că, de cum îl văzura, oamenii lui Hook traseră cu tunurile înspre Peter Pan. Biata Wendy fu atinsă de suflul unei ghiulele și se prăbuși în junglă.

Acolo dădură peste ea Băieții Pierduți, prietenii lui Peter. Aceștia o duseră pe Wendy în sălașul lor ascuns de sub pamânt. Mai târziu însă, în vreme ce dormeau, oamenii lui Hook îi făcură prizonieri pe Wendy, pe zâna Clopoțica și pe Băieții Pierduți. Fură cu toții legați fedeleș și duși pe corabia lui Hook. Spre norocul lor, zâna Clopoțica izbuti să scape. Așa se face că zânișoara zbură întins până la Peter și-l trezi neîntârziat. Băiatul își luă sabia și, alături de Clopoțica, se grăbi să ajungă la corabia piratilor. Umblând cu mare băgare de seamă, ajunseră la prietenii lor și începură să-i dezlege... După ce-i eliberă pe toți, Peter dădu semnalul atacului și se năpustiră asupra piratilor. În lupta iscată, Peter și căpitanul Hook se tăiară și se împunseră abitir unul pe celălalt. Până la urmă, Hook se împiedică și căzu peste bord, nimerind taman între fălcile crocodilului care-i mâncase și mâna! Ceilalți piraiți își căutară scăparea înot, care încotro... Și astfel, Peter Pan izbândi din nou!

PRINȚUL FERMECAT

A fost odată o preafrumoasă prințesă care avea o minge poleită cu aur. Într-o zi, în vreme ce se juca lângă un lac din apropierea castelului, ea o scăpă din mâini... Sărind de două ori, mingea ajunsese în lac. De supărare, prințesa se puse pe plâns. Deodată, îi ajunse la urechi un glăscior care o întrebă:

– De ce bocești așa, dragă prințesă? Domnița făcu ochii mari când văzu lângă ea un broscoi pocit, care, pe deasupra, mai și vorbea! Își făcu curaj și-i povesti cum scăpase mingea în apă.

– Ți-o pot aduce eu, dar numai dacă făgăduiești că o să-mi faci și tu pe plac, îi zise broscoiul.

– Dar ce poțtești de la mine?

Rochiile mele, pietrele nestemate, mărgăritarele? Ori poate vrei coroana mea de aur? întrebă prințesa.
– Nici vorbă, domniță! îi răspunse broscoiul. Nu vreau decât să-ți fiu prieten și tovarăș de joacă, să mă lași să mănânc alături de tine din talerul de aur, să beau din cupa ta și să dorm în patul tău.

Prințesa își zise că, pesemne, broscoiul glumea, iar asta o făcu să se învoiască pe dată:
– Bine, fie! Îți făgăduiesc!
Broscoiul intră în apa lacului și reveni cu mingea de aur în lăbuțe. De cum o văzu, domnița o înhăță și o luă la fugă spre castel, fără să-i arunce măcar o privire sau să-i spună vreo vorbă

de mulțumire broscoiului. În zadar strigă acesta în urma ei: – Așteaptă-mă, fată dragă, ia-mă cu tine!

În aceeași seară, în vreme ce domnița se afla la masă alături de tatăl ei, regele, în ușa castelului bătu cineva. Mergând să deschidă, prințesa dădu cu ochii chiar de...

broscoi! Când îl văzu, îi și trânti pocitaniei ușa în botic! Dar cum regele o întrebă cine fusese, domnița se văzu silită să-i povestească ce pățise în ziua aceea.

– Ei, dar asta înseamnă că trebuie să-ți ții cuvântul dat, o muștră Măria Sa. Dă-i drumul înăuntru numaidecât!

Prințesa merse și-i deschise ușa, iar broscoiul o urmă la masă, unde se ospătă taman din

talerul de aur al domniței și mai și bău din cupa ei aurită! După asta, prințesa îl luă cu ea în pat. Dar abia ce atinse perna cea mătăsoasă, că pocitania se și prefăcu într-un chipeș prinț! El le povesti apoi tuturor cum zăcuse sub blestemul aruncat asupra lui de-o vrăjitoare haină. Și numai bunătatea unei prințese, care să-i îndeplinească toate dorințele, l-ar fi putut destrăma.

În scurtă vreme, cei doi frumoși tineri prinseră drag unul de celălalt și făcură o nuntă mare, de trei zile și trei nopți, ca-n povești. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

FRUMOASA ADORMITĂ

Au fost odată un rege și o regină cărora, după mai mulți ani de așteptare, li se născu o fetiță. De bucurie, regele pregăti o petrecere cum nu se mai pomenise nicicând în țară. Iar la petrecerea cu pricina fură pofțite și cele trei zâne bune care, rând pe rând, urmau să înzestreze fetița cu cele mai alese daruri. Astfel, de la prima dintre ele căpătă darul frumuseții, în vreme ce, din partea celei

de-a doua, pe acela al viersuitului plăcut. Din nefericire, până să apuce și cea de-a treia zână să-i hărăzească fetiței, în sala tronului se arătă și o zână rea, supărată foc că nu fusese invitată la petrecere. Așa că, mâniaasă, aruncă asupra copilei un blestem cumplit: – Când prințesa va împlini cincisprezece ani, să se întepe într-un fus otrăvit și să moară! Regele și regina încremeniră de spaimă. Dar, tot atunci, grăi și cea de-a treia zână bună:

– Din nefericire nu pot îndepărta blestemul cu totul, dar am puterea să-l mai îndulcesc oarecâ. Asta înseamnă că prințesa nu va muri, ci doar va cădea într-un somn adânc, vreme de o sută de ani. Iar vraja se va destrăma de îndată ce va căpăta sărutul adevăratei iubiri! Regele porunci ca toate fusușurile de tors din regat să fie

